

Arrest

nr. 289 533 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers oppositionele activiteiten tegen de Djiboutiaanse autoriteiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 201 012 van 12 maart 2018.

In het kader van zijn tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap van het FRUD. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De verwerende partij verklaarde zijn derde verzoek niet-ontvankelijk. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 246 000 van 10 december 2020.

In het kader van zijn huidig verzoek houdt verzoeker vast aan zijn verklaringen zoals hij deze deed in het kader van zijn derde verzoek, namelijk dat hij homoseksueel is. In het kader van zijn huidig verzoek legt hij geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter de motieven in de bestreden beslissing geenszins weerlegt of ontkracht.

5. Verzoeker haalt aan: "Dat de beslissing stilzwijgend stelt dat geen rekening dient te worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Jemen en met de situatie van homoseksuelen in Jemen, daar waar deze situatie niet grondig onderzocht werd door het CGVS en dat de verzoekende partij haar vluchtelingenstatus ingeroepen heeft."

De Raad merkt op dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van zijn land van herkomst, met name Djibouti.

6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn registratie als vluchteling door UNHCR in Jemen, verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek bij 's Raads arrest nr. 201 012 van 12 maart 2018, werd (vast)gesteld, met name:

"2.4.8. Waar verzoeker verwijst naar de vluchtelingenkaart van UNHCR Jemen als bewijs voor de problemen van zijn vader die hem en zijn familie ertoe zouden hebben aangezet Djibouti te ontvluchten in 2000, dient opgemerkt dat deze vluchtelingenkaart -indien authentiek- slechts kan aantonen dat verzoeker in Jemen geregistreerd was als vluchteling door UNHCR. Verzoekers vader zou gevlucht zijn naar Jemen en verzoeker kreeg deze kaart als lid van de familie en niet omdat hijzelf vluchteling was. Verzoeker was toen, zoals het verzoekschrift terecht stelt, amper 6 jaar. Bovendien kan uit deze kaart geen conclusies getrokken worden over de redenen waarom de vader met zijn familie van Djibouti naar Jemen vluchtte, noch het vermeende politieke profiel van zijn vader en de problemen die daaruit gevolgd zouden zijn staven, nu deze vluchtelingenkaart op geen enkele wijze de reden van verzoekers vlucht naar Jemen vermeldt (zie vertaling vluchtelingenkaart, toegevoegd aan de verweernota van 27 november 2017). De Raad stelt enkel vast dat verzoeker, zoals hierboven reeds werd aangehaald, maar weinig informatie geven over de politieke activiteiten van zijn vader. Zo wist verzoeker niet welke functie zijn vader uitoefende bij de FRUD, kon hij zelf ook geen informatie geven over deze groepering behalve dan het vanzelfsprekende feit dat het om opposanten tegen de overheid gaat, noch wist hij wanneer zijn

vader lid werd van de FRUD en of deze organisatie vandaag de dag nog bestaat (CGVS-verslag, p. 6, p. 24).

Het argument in het verzoekschrift dat verzoeker amper zes jaar was op het moment dat hij met zijn familie van Djibouti naar Jemen vluchtte, kan verzoekers onwetendheid niet verschonen, nu redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker dan op latere leeftijd zou geïnformeerd worden van de reden dat verzoeker en zijn familie Djibouti hebben moeten verlaten, desgevallend vooraleer terug te keren naar Djibouti. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vaders politieke activiteiten hem inspireerden om zelf op latere leeftijd de oppositie te vervoegen, zodat verzoeker op zijn minst dit moet kunnen toelichten, *quod in casu non*.

Hoe dan ook, wat ook de redenen waren van de vlucht van verzoekers vader, de Raad stelt vast dat deze geen aanleiding gaven om niet terug te keren naar Djibouti. Immers op 15 mei 2016 keert verzoeker samen met uw broers en zus terug naar Djibouti. Zijn broers en zus hebben volgens zijn verklaringen geen problemen in Djibouti, evenmin als zijn oom (CGVS-verslag, p. 21). Daargelaten dat de stelling in het getuigschrift opgesteld door Mohamed Kadamy, voorzitter van FRUD, dat familieleden van FRUD-leden nog steeds gevisieerd worden door de Djiboutiaanse overheid, een blote bewering betreft, is dit duidelijk niet het geval voor verzoekers familie/broers en zus. Dit getuigschrift dat op geen enkele wijze in detail treedt over de exacte functie en positie van verzoekers vader, is aldus strijdig met de feiten uit het asielrelaas zoals door verzoeker aangebracht.

In het verzoekschrift wordt voorts nog aangevoerd dat er geen informatie aangaande vervolging van leden van het FRUD of hun gezinsleden door de Djiboutiaanse autoriteiten werd toegevoegd. Dit argument wordt echter niet dienstig ingeroepen, nu gelet op voorgaande en nu ook het voorgehouden profiel van verzoekers vader niet wordt aangetoond. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de situatie van verzoekers vader die reeds 9 jaar geleden is overleden, moet onderzocht worden, zoals het verzoekschrift stelt.”

7. Verzoeker stelt: “Dat het EHRM reeds geoordeeld heeft dat nieuwe documenten het voorwerp moeten maken van een grondig onderzoek, zelfs wanneer het relaas ongeloofwaardig bevonden werd.

Cfr De analyse die door M. B., Jurist bij Caritas gevoerd werd ivm de problematiek:

De asielinstanties zijn verplicht om de documenten voorgelegd door de asielzoeker grondig te onderzoeken

(...)”.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn voorgaand betoog niet dienstig kan aanvoeren aangezien hij in het kader van zijn huidige verzoek geen documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn relaas.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 april 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1060 legt de eed af en tolkt Afar

Tolk 1512 legt de eed af en tolkt Frans

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP verwijst in het kader van deze vraag tot horen naar het geschrevene en haar aanvullende nota, gisteren aan de Raad toegestuurd, met bijkomende (medische) stukken met nadruk op de psychologische opvolging van haar homoseksuele geaardheid en de culturele context die uitmaken dat het moeilijk is -in het kader van een onontvankelijk verklaring- duidelijkheid hieromtrent te scheppen. Zij heeft een bijzonder profiel, met verschillende ziektes, een onderzoek ten gronde is nodig. VzP leeft hier al 9 jaar, zonder documenten, heeft geen familie, slaapt op straat. Na 2 weken coma heeft zij 9 maand in een hospitaal gelegen (eerst St Jean dan St. Pierre), zij wijst op haar epileptische crisissen en zij vraagt hulp.”

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 24 januari 2023 opgenomen grond.

5.2. Waar verzoekende partij ter terechtzitting, met verwijzing naar door haar daags voordien per aanvullende nota bijgebrachte stukken inzake haar psychologische opvolging in België, op haar homoseksuele geaardheid wijst, benadrukt de Raad dat in het kader van haar vorig, derde verzoek om internationale bescherming reeds uitvoerig werd ingegaan op en geoordeeld over de door haar voorgehouden geaardheid, en haar verklaarde homo-/biseksuele geaardheid ongeloofwaardig werd bevonden.

Bij arrest nr. 246 000 van 10 december 2020, in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming geveld, werd in dit verband vastgesteld en gemotiveerd als volgt:

“Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming beweert homoseksueel te zijn en hierdoor ingeval van terugkeer naar Djibouti vervolging en/of ernstige schade te vrezen. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet echter dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Voormeld artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, wijst de Raad er vooreerst op dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan

niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Djiboutiaanse/Jemenitische samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit gelet op (i) het feit dat verzoeker zijn beweerde homoseksualiteit pas voor het eerst vermeldt in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming; (ii) verzoekers tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de bewustwording en aanvaarding van zijn beweerde homoseksualiteit; (iii) verzoekers vage en niet-doorleefde verklaringen over zijn toekomstplannen in Jemen na de ontdekking van zijn beweerde homoseksualiteit; (iv) verzoekers onaannemelijke en gebrekkige verklaringen over zijn beweerde homoseksuele partners; (v) verzoekers laattijdige contactopname met opvanghuis Refuge, hetgeen op zich bovendien niet zijn beweerde homoseksualiteit aantoont; (vi) verzoekers gebrekkige interesse voor de houding van de Djiboutiaanse autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen; (vii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop zijn familie zou hebben vernomen dat hij homoseksueel is; en (viii) het gesolliciteerd karakter van het attest van opvanghuis Refuge (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wat maakt dat dit attest op de voorgaande vaststellingen geen ander licht werpt.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn beweerde homoseksualiteit pas voor het eerst vermeldt in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming:

“Er wordt allereerst opgemerkt dat u uw vermeende geaardheid voor het CGVS pas aanhaalt in het kader van uw **derde verzoek** om internationale bescherming. U dient dit derde verzoek in op 9 juli 2019, bijna 3 jaar na uw eerste asielaanvraag in september 2016 (notities CGVS 3, p. 3). U verklaart verder dat u M. eind 2017 leerde kennen (notities CGVS 3, p. 18) en dat hij uw verhaal vanaf het begin kent. Het verwondert dan ook dat u, die reeds eind 2017 met iemand spreekt over uw geaardheid, tijdens uw tweede verzoek – dat u op 23 mei 2018 ingediend heeft – geen verklaringen aangaande deze geaardheid aflegt, te meer daar M. openstaat om met u te spreken over dit onderwerp en hij volgens uw verklaringen homo's ook helpt (notities CGVS 3, p. 19). U verklaart eveneens dat u reeds vanaf de eerste keer – uw eerste verzoek – wou vertellen dat u homoseksueel bent, maar dat u bang was en daarom aarzelde erover te vertellen (notities CGVS 3, p. 9). Daarenboven heeft u evenmin in kader van uw huidige verzoek voor de DVZ enige verklaringen afgelegd omtrent uw geaardheid (Verklaring Volgend Verzoek, dd. 19/07/2019). Hoewel u omwille van ziekte – zonder dat u hiervoor enige bewijzen leverde weigerde mee te werken aan het bewuste onderhoud (Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden, dd. 19/07/2019 + interne nota, dd. 19/07/2019), kan van iemand die zich naar een onderhoud kan begeven verwacht worden dat hij, desnoods in het kort, kort aangeeft wat de nieuwe reden is voor zijn verzoek. Bovendien blijkt uit een e-mail van uw raadsman aan het CGVS dat u slechts op 18 oktober, 2 dagen voor het onderhoud op het CGVS, een eerste gesprek had met uw raadsman en daar pas uw geaardheid aanhaalde (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven tracht u via uw raadsman nogmaals het onderhoud voor het CGVS uit te stellen om zich alzo beter voor te kunnen bereiden om te spreken over uw beweerdelijke geaardheid. Verder is het ook niet aannemelijk dat u uw geaardheid niet eerder aanhaalt voor het CGVS, aangezien u als 17-jarige homoseksueel in Jemen reeds vond dat u “vrij bent om uw leven te bepalen” (notities CGVS 3, p. 29). Daarenboven werd u reeds in **oktober 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten** uitgevaardigd, waarvoor u in maart 2018 een uitstel verkreeg (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). **Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen omwille van uw seksuele geaardheid, vormt op zich een**

belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zijn homoseksualiteit in Jemen ontdekte en beleefde. Hij wijst erop dat Jemen een erg gesloten maatschappij is en dat hij vlug begreep dat zijn homoseksualiteit er gevaarlijk is omdat homoseksuelen er worden vervolgd en de doodstraf kunnen krijgen. Hij vreesde bij zijn aankomst in Europa dezelfde problemen te krijgen en dacht dat de situatie voor homoseksuelen in België dezelfde is als in Jemen.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij reeds eind 2017 in België zijn vriend M. inlichtte over zijn homoseksualiteit en dat deze hem in contact bracht met A. van het opvanghuis Refuge (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Ook het attest van opvanghuis Refuge stelt dat verzoeker eind 2017 met A., de voorzitter van Refuge Brussel, in contact kwam (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Desalniettemin maakte verzoeker doorheen zijn tweede verzoek om internationale bescherming, ingediend op 23 mei 2018, geen enkele melding van zijn beweerde homoseksualiteit. Gezien verzoeker op dat moment reeds zijn homoseksualiteit kenbaar zou hebben gemaakt en reeds contact had met opvanghuis Refuge, en daar hij volgens zijn verklaringen reeds in Jemen had aanvaard dat hij homoseksueel is (zie infra), kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker reeds bij het indienen van zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming melding zou maken van zijn beweerde homoseksualiteit. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming weigerde verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 12, “verklaring volgend verzoek”). Hij stelt dat hij toen ziek was en voert in zijn verzoekschrift zelfs aan dat hij misschien naar de spoedgevallendienst moest gaan, doch hij laat na enig bewijs voor te leggen van zijn voorgehouden medische toestand ten tijde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker ten tijde van dit interview dermate ziek was dat hij niet in staat was om, zelfs kort, zijn beweerde homoseksualiteit aan te brengen. Dat verzoekers raadsman twee dagen voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vraagt om het persoonlijk onderhoud uit te stellen teneinde verzoeker de kans te geven zich op het onderhoud “voor te bereiden” (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), toont eens te meer aan dat verzoekers beweerde homoseksualiteit niet oprecht voorkomt. Immers, indien verzoeker reeds sedert eind 2017 met opvanghuis Refuge in contact was – waar onder de aanwezigen gesprekken worden gevoerd over de ontdekking en beleving van hun seksuele geaardheid (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) – en hij op 9 juli 2019 onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming indient, kan niet worden ingezien waarom hij nog extra tijd zou nodig hebben om in het kader van het persoonlijk onderhoud op 20 september 2019 zijn beweerde homoseksualiteit en de hieraan gekoppelde nood aan internationale bescherming te kunnen uiteenzetten. Dat verzoeker zijn beweerde homoseksualiteit pas voor het eerst in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanvoert, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift nog stelt: “CGVS is van mening dat deze «laattijdigheid» zijn problemen relativeert. Betekent dat het CGVS zijn problemen erkent?”, dient erop gewezen dat uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof hecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit. Er dient immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt over de bewustwording en aanvaarding van zijn beweerde homoseksualiteit:

“Daarenboven legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af m.b.t. de bewustwording en de aanvaarding van uw beweerde seksuele geaardheid. Hoewel u verklaart dat de ontdekking van

uw geaardheid een **moeilijke periode was en dat u het gevoel had 'niet normaal' te zijn** (notities CGVS 3, p. 10), heeft u zelf **nooit twijfels gehad en heeft u zichzelf nooit vragen gesteld over uw gevoelens** (notities CGVS 3, p. 17). Wat meer is, gevraagd of u zich nooit vragen gesteld heeft over uw gevoelens, verklaart u uitdrukkelijk dat u zich **'altijd gevoeld heeft als een normaal persoon.'** Nogmaals gevraagd of u zich nooit vragen gesteld heeft over uw geaardheid en uw gevoelens voor jongens, antwoordt u nogmaals ontkennend. Gevraagd wat er door uw hoofd ging toen u merkte dat u op jongens viel, verklaart u het **van de eerste keer aanvaard** te hebben (notities CGVS 3, p. 15). Ter bevestiging gevraagd of u er onmiddellijk ok mee was, antwoordt u bevestigend. Later tijdens het onderhoud verklaart u bovendien dat u als 13- of 14-jarige soms uitgelachen werd op straat en opmerkingen kreeg omdat u vrouwelijker bent (notities CGVS 3, p. 24-25). Gevraagd of u het daardoor niet moeilijk kreeg en of dit u niet over uzelf liet twifelen, verklaart u zich er steeds **comfortabel** in gevoeld te hebben en dat u het niet kan veranderen. **Gevraagd of u dat zou willen veranderen, verklaart u dat nooit gedacht te hebben.** Het is echter allerm minst aannemelijk dat u, die beweert uitgelachen geweest te zijn omwille van een vrouwelijk voorkomen, zich nooit vragen gesteld heeft over uw geaardheid. Bovendien is het niet aannemelijk dat u verklaart dat u zich niet normaal voelde, maar dat u uw geaardheid onmiddellijk aanvaardde. Dit is des te frappanter gezien de situatie in Jemen die u schetst, nl. dat (homo)seksualiteit er kan leiden tot gevangenschap of zelfs terdoodveroordeling (notities CGVS 3, p. 14) en dat homoseksualiteit er onaanvaardbaar is (notities CGVS 3, p. 6) en dat u omwille van deze situatie alles binnen uzelf probeerde te houden. Bovendien vermeldt het door u neergelegde attest van Opvanghuis Refuge niet dat u uw geaardheid reeds meerdere jaren geleden aanvaard heeft zoals nochtans blijkt uit uw verklaringen, maar dat u op dit moment bezig bent met het aanvaardingsproces.

Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de door u beweerde poging tot isolatie (notities CGVS 3, p. 10). U verklaart meerdere malen dat uw moeder u stimuleerde om samen met uw broers uit te gaan (notities CGVS 3, p. 10 + p. 15 + p. 17), terwijl u op andere momenten verklaart dat uw moeder niet wou dat u samen met anderen (uit)ging (notities CGVS 3, p. 10 + p. 14)."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat "elke persoon zijn parcours had ten aanzien zijn geaardheid". Hij stelt dat het voor hem vlug duidelijk was dat hij meer van mannen houdt dan van vrouwen. Hij wijst erop dat hij in een maatschappij leefde die niet tolerant was voor homoseksualiteit en dat hij begreep dat hij er niet publiekelijk over kon spreken. Hij stelt: "Het moet een onderscheid gemaakt worden tussen zijn binnenleven en de informatie dat hij publiek zal geven. Voor zichzelf waren de duidelijk en had hij geen twijfels over hem toen hij bewust werd. Maar Mijnheer H. wist dat het onmogelijk was om zijn geaardheid publiek aan te nemen. Het was altijd zo voor de verzoeker en het was erg belangrijk om dergelijk onderscheid te maken. In dergelijke omstandigheden is er geen vraag van inconsistentie." Verder meent verzoeker dat het attest van opvanghuis Refuge bevestigt dat hij met andere personen over zijn geaardheid spreekt en dat hij er zich persoonlijk bewust van is. Volgens hem is er dan ook geen sprake van een tegenstrijdigheid tussen dit attest en zijn verklaringen. Tevens stelt verzoeker dat hij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid inzake de reactie van zijn moeder. Hij voert aan dat hij met zijn moeder nooit heeft gesproken over zijn geaardheid maar zij er twijfels over had. Hij wijst erop dat zijn geaardheid ook gevolgen kan hebben voor zijn familie en dat zijn moeder "gedeeld was tussen het respect van de traditie (en de afwijzing van de homoseksualiteit) en de bescherming van haar kind", temeer daar "iedereen in Jemen op den hoogte is van het fenomeen van de ontvoering van kinderen die als homoseksueel beschouwd zijn".

In zoverre verzoeker aanvoert dat de ontdekking en beleving van de seksuele geaardheid voor iedere persoon een individueel proces is, herhaalt de Raad dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Djiboutiaanse/Jemenitische samenleving. Verzoekers verklaringen dienaangaande zijn echter allerm minst geloofwaardig, concreet en doorleefd. Enerzijds omschrijft hij de ontdekking van zijn beweerde homoseksualiteit immers als een moeilijke periode waarin hij zich niet 'normaal' voelde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), terwijl hij anderzijds stelt dat hij zich vanaf de leeftijd van 13 jaar bewust werd van zijn aantrekking tot jongens/mannen en het dan meteen aanvaardde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij zijn beweerde homoseksualiteit en zijn beweerde homoseksuele relatie met K. geheim diende te

houden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 14), doch hij maakte nooit een onderscheid tussen zijn innerlijke gevoelens, waarbij hij zijn beweerde homoseksualiteit meteen zou hebben aanvaard, en zijn publieke uitlatingen, waarbij hij zijn beweerde homoseksualiteit verborgen trachtte te houden, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen op de hoogte is van de gevaarlijke omstandigheden voor homoseksuelen in Jemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), bij de ontdekking van zijn beweerde homoseksualiteit vragen zou stellen die verder reiken dan de loutere vaststelling dat hij zijn homoseksualiteit omwille van de Jemenitische context niet publiekelijk kan uiten, quod non. Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij op 13- à 14-jarige leeftijd opmerkingen kreeg op straat omdat hij er meer vrouwelijk zou uitzien dan mannelijk maar dat hij het hierdoor niet moeilijk had, dat hij zich er comfortabel bij voelt en dat hij er zelfs nooit aan heeft gedacht of hij zichzelf zou willen veranderen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24-25). Verder stelt de Raad vast dat in het attest van opvanghuis Refuge (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeker sedert eind 2017 contact heeft met A., de voorzitter van Refuge Brussel, dat A. verzoekers familie in Djibouti en Jemen kent, dat A. verzoeker in België heeft ontmoet in het kader van diens politieke activiteiten en dat verzoeker pas sedert juli 2019 over zijn homoseksualiteit spreekt en hierover voordien nooit met iemand sprak. Nochtans verklaarde verzoeker zelf dat hij eind 2017 aan M. vertelde dat hij homoseksueel is, dat hij aan M. gevraagd heeft om hem in contact te brengen met A., van wie hij reeds wist dat deze ook homoseksueel is, om zodoende contacten te kunnen leggen met homoseksuelen in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Aldus zijn verzoekers verklaringen onverzoenbaar met de uiteenzetting in het attest van opvanghuis Refuge. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksualiteit alsook aan de bewijswaarde van voornoemd attest. De bewijswaarde van dit attest wordt bovendien eens te meer ondermijnd daar verzoeker en A. elkaar reeds zouden kennen in het kader van verzoekers politieke activiteiten, terwijl in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat aan deze activiteiten geen geloof kan worden gehecht. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaarde dat zijn moeder hem stimuleerde om meer de jongens te gaan spelen (voetballen en buitengaan), terwijl hij anderzijds stelt dat zijn moeder niet wilde dat hij samen met de anderen buitenging uit angst dat hij zou worden misbruikt door oudere mannen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker verklaart in deze context dat hij liever de spelletjes van zijn zus en de andere meisjes speelde dan samen met de andere jongens te spelen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 17). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoekers moeder tegelijkertijd soms verzoeker trachtte te stimuleren om (meer) met de andere jongens te gaan spelen en soms trachtte om hem juist niet met de andere jongens te laten spelen. In zoverre, gelet op het voorgaande, enig geloof kan worden gehecht aan de ontdekking van verzoekers beweerde homoseksualiteit en dat zijn moeder hieromtrent vermoedens/twijfels had, kan hoe dan ook worden verwacht dat haar gedrag hierover consistent zou zijn temeer gelet op de context van homoseksuelen in Jemen. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met de motivering uit de bestreden beslissing, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen", alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker verklaringen over zijn toekomstplannen in Jemen na de ontdekking van zijn beweerde homoseksualiteit vaag en niet-doorleefd zijn:

"Verder is het niet aannemelijk dat u, die een uiterst moeilijke situatie voor homoseksuelen in Jemen schetst (notities CGVS 3, p. 6 + p. 14), als vreemdeling in dat land (notities CGVS 3, p. 11) nooit verder dan uw studies heeft nagedacht over uw toekomst (notities CGVS 3, p. 25). Gevraagd hoe u en uw vriend de toekomst zagen m.b.t. familie en relaties, verklaart u dat jullie zeer voorzichtig waren en dat jullie een geheime relatie hadden en niet wilden dat de familie dat zou ontdekken. Gevraagd hoe u uw toekomst zag, wetende dat uw familie het niet mag weten, verklaart u pas zelf te kunnen beslissen wat u wil worden eens u volwassen en afgestudeerd bent. De vraag herhaald, verklaart u het niet te weten, want "in ieder geval kan ik niets veranderen, ik ben zo. Als ze willen kwaad zijn op mij, dan is dat hun probleem, niet mijn probleem." U verklaart verder **niet over uw familiale toekomst nagedacht te hebben en er ook niet aan gedacht te hebben om iets anders te doen, want het is uw geaardheid. Gesteld dat de interviewer zich kan inbeelden dat u als 30-jarige ongehuwde man vragen zal krijgen, verklaart u "Het is mijn leven (....) **Ik ben vrij om mijn leven te bepalen.** Ik ben homo en ik ga homo blijven. Niemand heeft iets te maken met mij." Het is allerminst**

aannemelijk dat u, wanneer gesproken wordt over toekomstige relaties, verklaart dat u vrij bent om uw eigen leven te bepalen en dat u daar nooit over heeft nagedacht. Gezien de situatie in Jemen die u tracht te schetsen is het allerminst aannemelijk dat u hier in Jemen niet reeds bij heeft stilgestaan. Het verwondert daarenboven dat K., uw vriend in Jemen, zich als een **normale persoon** voelde met betrekking tot zijn geaardheid (notities CGVS 3, p. 24). Het wijst bovendien op een gebrek aan doorleefdheid in uw verklaringen dat u aangeeft dat het **niet uw probleem is wanneer uw familie kwaad is op u omwille van uw geaardheid.**"

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"De vraag rijst van de pertinentie van het argument.

Immers zou het blijken dat iedere homoseksuele mensen op een schema moet antwoorden om te overtuigen van zijn geaardheid.

De verzoeker was dan jong, en dacht niet over de toekomst.

Hij wilde alleen maar een beetje tijd hebben met zijn vriend in een land waar het niet evident is.

Ze probeerden om soms relaties te hebben.

Voor de rest moet het niet vergeten dat ze nauwkeurig moet zijn en de vermoedens niet opwekken.

In dergelijke omstandigheden is de toekomst niet bijzonder de voorrang."

Hiermee komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal middels blote beweringen. Immers, gelet op de context voor homoseksuelen in Jemen, kan redelijkerwijze wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij zich bij de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in Jemen vragen stelt over zijn toekomst, zelfs al was hij toen nog relatief jong. De loutere bewering dat hij slechts tijd wilde doorbrengen met zijn vriend en probeerde "om soms relaties te hebben", doet geen afbreuk aan het feit dat het hebben van een homoseksuele relatie in Jemen, gelet op het homofobe karakter van de Jemenitische samenleving, een ernstige belemmering kan vormen om in de toekomst te voldoen aan de heersende normen en tradities wat betreft onder meer familie, gezin en gezinsuitbreiding. Dat verzoeker verklaart in Jemen niet te hebben nagedacht over zijn toekomst (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25), is in het licht van het voorgaande dan ook geenszins aannemelijk.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde homoseksuele partners onaannemelijk en gebrekkig zijn:

"Voorts maakt u uw relaties niet aannemelijk.

U verklaart lang geleden, in Jemen, een vriend gehad te hebben met de naam K. (notities CGVS 3, p. 5). U verklaart verder dat jullie op **dezelfde school** zaten. Echter, verder gevraagd of u ooit mannen heeft leren kennen op een andere manier dan in een **bar**, antwoordt u ontkennend en lijkt u uw kennismaking met K. vergeten te zijn (notities CGVS 3, p. 8). U antwoordt eveneens **ontkennend wanneer gevraagd wordt of u het voor uw komst naar Europa ooit aan iemand gezegd heeft** (notities CGVS 3, p. 16). Aangezien K. begon met de relatie (notities CGVS 3, p. 11) gevraagd hoe hij wist dat u homoseksueel bent, verklaart u dat het een lange relatie was en dat jullie samen uitgingen en veel babbelden. U verklaart dat hij u een keer vroeg of u homoseksueel bent, waarop u toegaf. Nogmaals **gevraagd hoe K. erbij kwam dat u homoseksueel bent, kan u hier geen verklaring voor geven behalve dat het een gevoel betreft.** U weet echter niet hoe het te ontdekken is. Verder verklaart u met K. slechts **één keer seks** te hebben gehad (notities CGVS 3, p. 12), terwijl u elders verklaart **verschillende keren seks** te hebben gehad (notities CGVS 3, p. 14). Gelet op het voorgaande maakt u uw relatie met K. niet aannemelijk.

U verklaart vorige zomer uw huidige vriend te hebben leren kennen (notities CGVS 3, p. 5). Gevraagd naar de volledige naam van uw huidige vriend, weet u slechts dat hij R. heet. Gevraagd naar zijn achternaam, kan u de naam van uw vriend niet noemen, maar legt u onmiddellijk een papiertje voor waarop zijn gegevens vermeld staan. **Het verwondert dat u de volledige naam van uw vriend niet kent.** U maakt eveneens uw oprechte relatie met R. niet aannemelijk."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij K. vanaf zijn 13e jaar kent van op school en dat zij eerst vrienden waren. Hij stelt niet te begrijpen waarom het vergeten-zijn of hij zijn relatie met K. heeft besproken voor zijn komst naar Europa de geloofwaardigheid van zijn homoseksualiteit ondermijnt. Verder wijst hij erop dat hij en K. na vele jaren van vriendschap konden voelen dat zij homoseksueel zijn. Betreffende R. stelt verzoeker als volgt: "Over R. is hem verweten om zijn familienaam niet te kennen... Het is het enige argument die door de overheid genomen is. De verzoeker voelde een beetje gespannen op het begin van het interview. Hij had de naam van zijn vriend gegeven maar vreesde om een fout te maken. Daarom heeft hij het papier gegeven met de verschillende elementen over R. Het

moet onderlijnd worden dat het bestuur niet met alle de verklaringen van de verzoeker rekening gehouden heeft over zijn relatie. Het is duidelijk uit deze verklaringen dat de verzoeker een relatie met R. heeft.”

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart dat hij op zijn zeventiende in Jemen een homoseksuele relatie begon met zijn schoolvriend K., die hij reeds vanaf zijn dertiende kende (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 10). Wanneer verzoeker wordt gevraagd of hij ooit op een andere manier mannen leerde kennen dan in een bar, antwoordt verzoeker echter ontkennend (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) waar hij nochtans K. zou hebben leren kennen op school in Jemen. Verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij en K. van elkaar ontdekten dat zij beiden homoseksueel zijn, zijn bovendien allerm minst geloofwaardig. Verzoeker komt dienaangaande immers niet verder dan te beweren dat het een gevoel is maar dat hij niet weet hoe dit te ontdekken is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Gelet op het homofobe karakter van de Jemenitische samenleving, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker aan de hand van gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan uiteenzetten op welke wijze hij en K. na een jarenlange vriendschap ontdekten dat zij beiden homoseksueel zijn en een relatie startten, quod non. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij seksuele betrekkingen had met K. in hun school (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hoewel hij beweert dat de school, op de poortbewaker na, verlaten was, dient het hebben van homoseksuele betrekkingen in een openbare plaats als een school in de context van de homofobe Jemenitische samenleving te worden beschouwd als een onaannemelijk groot risico. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen over deze seksuele betrekkingen tegenstrijdig: waar hij eerst beweert dat hij en K. slechts eenmaal seks hadden in de school (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), verklaart hij later dat zij meermaals seks hadden in de school (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Wat betreft zijn beweerde homoseksuele relatie in België met R., dient vastgesteld dat verzoeker verklaart dat zij sedert de zomer van 2018 een relatie hebben, dat zij elkaar iedere dag zien en dat zij over alles met elkaar praten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 7-8). Dat verzoeker desondanks dit veelvuldig en langdurig contact niet eens de familienaam van R. kent en hiervoor een papiertje dient voor te leggen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), is geenszins aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en het oprecht karakter van zijn beweerde homoseksuele relatie met R. Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een beetje gespannen was, vormt geenszins een afdoende verschoning voor het niet kennen van de familienaam van de man met wie hij sedert meer dan een jaar een homoseksuele relatie zou hebben. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat niet met al zijn verklaringen rekening werd gehouden, laat hij na in concreto te duiden met welke van zijn verklaringen geen/onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst daarenboven geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers contact met opvanghuis Refuge, hetgeen op zich bovendien niet zijn beweerde homoseksualiteit aantoon, laattijdig is en dat verzoekers interesse voor de houding van de Djiboutiaanse autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen gebrekkig is:

“Verder is het niet aannemelijk dat u, die reeds 3 jaar in Europa bent (notities CGVS 3, p. 7), die als tiener zijn geaardheid reeds aanvaard had (notities CGVS 3, p. 15 + p. 17) en reeds op het einde van 2017 in België een Djiboutiaan aansprak over homoseksualiteit (notities CGVS 3, p. 18) **slechts twee maanden voor het persoonlijk onderhoud een eerste keer bij Opvanghuis Refuge kwam** (notities CGVS 3, p. 7), wat door een attest van Opvanghuis Refuge bevestigd wordt. Het is om deze redenen evenmin aannemelijk dat u in België geen andere organisaties voor homoseksuelen kent. **Uw verklaringen aangaande uw contacten met het homoseksuele milieu in België lijken te wijzen op contactname met Refuge omwille van opportunistische redenen om alzo internationale bescherming te bekomen.** Bovendien, gevraagd om welke reden u M. besloot te vertellen dat u homoseksueel bent, tracht u de vraag meermaals te ontwijken (notities CGVS 3, p. 18-19). Daarenboven is het opmerkelijk dat u eind juli wel contact kan opnemen met Opvanghuis Refuge, maar dat u in het kader van uw huidige verzoek op 19 juli voor de DVZ geen verklaringen omtrent uw geaardheid kon afleggen. Bovendien tonen uw contacten met Refuge uw geaardheid niet aan. Het is evenmin aannemelijk dat u, hoewel A. – van Opvanghuis Refuge - u vertelt dat homoseksuelen in Djibouti uitgescholden en in de gevangenis gestoken worden, **hem geen informatie vraagt over de positie van de Djiboutiaanse overheid tegenover homoseksuelen** (notities CGVS 3, p. 20-22). Bovendien weet u zelfs niet of u hierover navraag zal doen, want u gaat misschien wel vragen wat de gevolgen zijn voor de homo's in Djibouti.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande onder meer als volgt:

“Als de verzoeker opportunist was zou hij alle de organisatie bestuderen om dergelijke informatie te geven.

Integendeel was de verzoeker eerlijk en geeft zijn kennissen.

Ten tweede moet het onderlijnen dat de verzoeker naar Refuge gaan maar ook naar een de “Homo Erectus”.

Het moet ook onderlijnd worden dat de “Refuge” een belangrijk centrum is die gekend is door de Belgische overheden.

Dergelijk centrum en zijn voorzitter zou geen steun geven of hij het gevoel heeft dat er over opportunisme gaat.

Het moet onderlijnd worden dat het attest spreekt van een zeker regelmatigheid van de verzoeker.

Dergelijk punt toont aan dat de verzoeker is daarnaar gegaan om alleen maar een attest te krijgen.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet spreken van opportunisme voor de verzoeker.

Het bestuur gaat verder en is van mening dat het niet aannemelijk is dat de verzoeker geen informatie aan A. over Djibouti heeft aangevraagd...

Integendeel toont deze punt aan dat de verzoeker geen opportunist is en eerlijk in zijn deelneming is.

We zien niet in wat het gebrek van deze informatie de geloofwaardigheid van de verzoeker aantast...”

Zoals hoger reeds gesteld, verklaarde verzoeker dat hij eind 2017 reeds met M. sprak over zijn beweerde homoseksualiteit en dat hij toen reeds vroeg om hem in contact te brengen met A., van wie hij reeds wist dat deze homoseksueel is en die hij reeds zou hebben gezien in het kader van zijn – reeds eerder ongeloofwaardig bevonden – politieke activiteiten (zie supra). Dat verzoeker, ondanks zijn bewering dat hij zijn eigen homoseksualiteit reeds op zijn dertiende had aanvaard, dat hij M. reeds eind 2017 in België sprak over zijn eigen homoseksualiteit en dat hij reeds contact had met A. in het kader van zijn politieke activiteiten terwijl hij reeds wist dat A. homoseksueel is, pas voor het eerst in juli 2019 naar het opvanghuis Refuge gaat waarvan A. de voorzitter is, is niet aannemelijk en doet wel degelijk vermoeden dat verzoekers betrokkenheid bij Refuge een opportunistisch karakter heeft. Het loutere feit dat verzoeker contacten heeft met Refuge toont immers op zich zijn beweerde homoseksualiteit niet aan. Dat het opvanghuis Refuge een belangrijk centrum is dat gekend is door de Belgische overheden, is een blote bewering die verzoeker middels geen enkel objectief stuk staft. Hoger werd bovendien reeds vastgesteld dat aan het attest van opvanghuis Refuge (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde kan worden toegekend wat betreft verzoekers beweerde homoseksualiteit (zie supra). Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat A. hem inlichtte over de situatie van homoseksuelen in Djibouti maar dat hij er nog niet aan heeft gedacht om aan A. te vragen hoe de Djiboutiaanse autoriteiten ten aanzien van homoseksualiteit staan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Redelijkerwijze kan van verzoeker immers een meer dan gemiddelde interesse worden verwacht voor de situatie van homoseksuelen in zijn land van nationaliteit, Djibouti. Op welke wijze dit gebrek aan interesse zou aantonen dat verzoekers contact met Refuge niet opportunistisch zou zijn, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert, wordt geenszins in concreto uiteengezet. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zijn familie op de hoogte zou zijn gekomen van zijn beweerde homoseksualiteit:

*“Verder verklaart u de ene keer dat uw familie **3 weken** voor het persoonlijk onderhoud vernomen heeft dat u homoseksueel bent (notities CGVS 3, p. 6), terwijl u de andere verklaart dat dit **2 weken** daarvoor gebeurde (notities CGVS 3, p. 28). U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat uw familie vernam dat u homoseksueel bent.”*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Het bestuur neemt argument over pagina 7 en pagina 28 van de verklaringen.

Het moet vastgesteld worden dat de vraag gaat over twee verschillende mensen, de eerste gaat over de oom, de tweede over de familie.

Het is niet uitgesloten dat de oom eerst in kennis gebracht was, en dat de familie van de verzoeker was dan later op den hoogte ervan.

Er is bijgevolg een manifeste appreciatie fout in de lezing van de verklaringen gepleegd.”

De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn familie drie weken voorafgaand aan dit persoonlijk onderhoud zou hebben vernomen dat hij homoseksueel is via een persoon die zijn oom

zou hebben ingelicht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), terwijl hij later verklaart dat zijn familie hiervan twee weken voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op de hoogte kwam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Verzoeker maakte hierbij geen onderscheid tussen zijn oom enerzijds en de rest van zijn familie anderzijds; redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zijn oom immers ook als zijn familie beschouwt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksualiteit.”

Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bij die een ander licht werpen op voormelde beoordeling en die thans anders doen besluiten.

Het louter vasthouden aan de door haar voorgehouden homoseksuele geaardheid is niet van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Waar in de bij de “bijkomende nota” van 5 april 2023 gevoegde documenten, met name in een psychologisch rapport van 30 maart 2023, staat vermeld dat verzoekende partij aan de psycholoog alsook aan een opvoedster zou hebben toevertrouwd biseksueel te zijn en wordt gesteld dat sinds zij in Brussel is zij vaak in de homoseksuele gemeenschap vertoeft, vermag dit evenmin een ander licht te werpen op de eerder gedane vaststellingen en beoordeling inzake de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden geaardheid. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekende partij voorheen in het kader van huidig verzoek en bij haar vorig verzoek om internationale bescherming steeds heeft aangegeven homoseksueel te zijn, daar waar zij volgens voornoemd rapport zou hebben verklaard biseksueel te zijn, hetgeen toch een heel ander gegeven is. Daarnaast stelt de Raad vast dat het rapport van de psychologe kort, vaag en algemeen is opgesteld, waarbij uit niets kan worden nagegaan/afgeleid op wat het rapport is gebaseerd waar over verzoekende partij haar geaardheid wordt gesproken. Dit attest is dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan de uitgebreidheid aan eerdere vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van de voor verzoekende partij verklaarde homoseksuele geaardheid. Waar in datzelfde verslag van de psychologe eveneens staat vermeld dat verzoekende partij tijdens een gesprek eveneens heeft toevertrouwd dat haar politieke overtuigingen de voornaamste reden zijn waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht, herinnert de Raad eraan dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan de oppositionele activiteiten van verzoekende partij tegen de Djiboutiaanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht en bij haar volgend verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde lidmaatschap van het FRUD. Verzoekende partij haar verklaringen inzake haar beweerde politieke/oppositionele activisme werden eerder, net als die over haar beweerde homoseksuele geaardheid, ongeloofwaardig bevonden. Een psycholoog is overigens niet opgeleid noch bevoegd om zich over de ingeroepen nood aan internationale bescherming uit te spreken en deze te beoordelen; enkel het CGVS en de Raad zijn hiertoe bevoegd. Inzake de eerder door verzoekende partij aangehaalde redenen waarom zij voorheen al driemaal om internationale bescherming verzocht en de beoordeling ervan, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 246 000 van 10 december 2020 waarin dit allemaal omstandig wordt toegelicht en uiteengezet. Aldus vormt het attest geen nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet

Waar verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat de culturele context maakt dat het moeilijk is, in het kader van een beslissing niet-ontvankelijkheid, duidelijkheid te scheppen omtrent haar homoseksuele geaardheid, verwijst de Raad naar hetgeen hogervermeld (geciteerd) in voormeld arrest over de door verzoekende partij voorgehouden geaardheid werd vastgesteld, zoals o.a. aangaande de vaststelling dat haar verklaringen over (o.a. de ontdekking en beleving van) haar geaardheid allerm minst geloofwaardig, concreet en doorleefd overkomen gelet juist op die context, met name (in het licht van) de homofobe Djiboutiaanse/Jemenitische samenleving. Op dit element, zoals wat die culturele context betreft, werd reeds uitvoerig ingegaan en hiermee werd terdege rekening gehouden in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming. Het vormt dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bij voormelde “bijkomende nota” van 5 april 2023 voegt verzoekende enkele documenten, waaronder voornoemd psychologisch attest, die zij zelf aanduidt als volgt:

- “1. COPIE VAN ID KAART VAN DJIBOUTI AFGELEVERD OP 30.11.2013
2. PSYCHOLOGSCH VERSLAG UMC ST PIETER 30.03.2023
3. MEDISCH ATTEST MODEL DVZ 30.03.2023.
4. ATTEST VAN HOSPITALISATIE 31.03.2023”.

Wat de bijgebrachte kopie van die identiteitskaart betreft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dit document al eerder bij haar tweede verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, waarbij de commissaris-generaal in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 september 2018 over dit stuk heeft geoordeeld:

“In kader van huidig verzoek legt u een kopie neer van een Djiboutiaanse identiteitskaart. U wilt hiermee aantonen dat u van Djibouti bent (notities CGVS 2, p. 18). Eerder verklaarde u voor het CGVS reeds dat u in 2013 van Jemen naar Djibouti gegaan bent om een identiteitskaart aan te vragen (notities CGVS 2, p. 4). Gevraagd waarom u een Djiboutiaanse identiteitskaart nodig had, want u had een vluchtelingenkaart, verklaart u dat uw vader u zei dat u de identiteitskaart van Djibouti moest hebben. Gevraagd waarom hij dat zei, verklaart u dat hij u zei dat het nodig was om als Djiboutiaan herkend te worden, naast de vluchtelingenkaart. Ter bevestiging gevraagd of uw vader u dat in 2013 zei en dat u het dan ging halen, antwoordt u bevestigend. Echter, in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw vader reeds in 2009 overleden was (notities CGVS 1, p. 7). Bovendien verwondert het dat uw vader, die in Jemen erkend werd als vluchteling omwille van zijn politieke oppositie (notities CGVS 1, p. 3-4), zijn zoon zou aanraden naar Djibouti te gaan om een identiteitskaart aan te vragen. Bovendien, i.k.v. uw eerste verzoek gevraagd wanneer u na uw verhuis naar Jemen terug naar Djibouti gegaan bent, verklaart u pas op 15 mei 2016 naar Djibouti gegaan te zijn.”

Verzoekende partij ging niet in beroep tegen die weigeringsbeslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Het louter opnieuw neerleggen van datzelfde stuk vermag geenszins afbreuk te doen aan de eerder gedane beoordeling hierover. Daarenboven wijzigt dit document niets aan de eerdere gedane vaststellingen en beoordelingen dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst Djibouti aantoonde.

Dat verzoekende partij met psychische en medische problemen kampt, zoals blijkt uit het psychologisch rapport van 30 maart 2023, het medisch verslag van 31 maart 2023 en medisch certificaat van 27 maart 2023 waarin haar opeenvolgende (periodes van) hospitalisaties worden weergegeven, wordt ter zake niet betwist. Verzoekende partij legt evenwel geen link, laat staan dat zij enig verband aantoonde tussen haar medische/psychische situatie en haar verklaarde nood aan internationale bescherming die, zo weze herhaald en benadrukt, ten aanzien van Djibouti moet worden beoordeeld. Ze merkt weliswaar in de bijkomende nota op algemene wijze op dat met haar kwetsbaar profiel rekening dient te worden gehouden in geval van terugkeer naar haar thuisland, doch ze verbindt haar gezondheidsproblemen niet met een verklaarde nood aan internationale bescherming. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51; HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32) blijkt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de autoriteiten in Djibouti haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

5.4. Wat verzoekende partij haar betoog betreft inzake haar jarenlange verblijf in België, nu zij hier intussen al 9 jaar verblijft, en het feit dat zij hier geen documenten noch familie heeft en op straat slaapt, wijst de Raad erop dat een langdurig verblijf in België op zich irrelevant is bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit vormt in het kader van huidig volgend verzoek, thans haar vierde verzoek om internationale bescherming, aldus geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 januari 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij in het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS